

0205 – 5. februar

Israel som søkte rettferdighetens lov, har ikke grepet rettferdighetens lov. Hvorfor? Fordi de ikke søkte den ved tro, men ved lovgjerninger. For de snublet over snublesteinen. Rom 9: 31–32.

Se nå her hva utvelgelsen utretter! Gud har utvalgt troens vei, ikke gjerningenes. Gud har utvalgt «løftets sønn», ikke «trellkvinnens».

Søker så noen på gjerningenes vei, gjennom ydmykhet eller i en eller annen tjeneste for Gud å oppnå hans nåde, da skal han få oppleve at det blir tungt, ja, totalt umulig. For Gud har utvalgt troens barn. Det hjelper ikke å kjempe mot Guds utvelgelse. For da vil det vise seg at den som virkelig «anstrenger seg for å få rettferdighet, oppnår ikke rettferdighet». Mens den som ikke anstrenger seg for å oppnå rettferdighet, han får den, – når han mottar den «i tro».

Den eldste sønnen, som «hadde tjent faren i så mange år, og aldri noensinne overtrådt hans bud», får ikke et kje. Mens den som hadde sløst bort arven sin sammen med skjøger, får gjøkalven når han omsider erkjenner sin synd, vender hjem igjen og tar imot nåden som nåde. Mange som er de første, skal bli de siste, og de siste de første.

Selvsagt kan en så underlig måte å styre på opprøre himmel og jord. Ikke så rart at de som hadde «båret dagens byrde og hete», kunne opprøres, bli bitre og knurre mot en så merkelig regjeringsform. De hadde virkelig ofret seg og gitt avkall på verdens lyst. De hadde anstrengt seg til det ytterste for å holde Guds bud og gjøre gode gjerninger.

Og så skulle de til sist se toldere og skjøger, som hadde levd vilt og fritt i synden, «gå før dem inn i Guds rike», gå inn i evangeliets og troens frihet, fryd og fred. Og alt her i livet rose seg av en fullkommen rettferdighet og vitne om barneretten, – den beste festdrakten og ringen –. Mens de selv derimot, utmattet og slitne som de er etter en livslang nidkjær tjeneste, ennå ikke har verken denne rettferdigheten eller dette vitnesbyrdet. Nei, ikke å undres over at de blir opprørt over så underlig måte å styre på.

Men hva hjelper det! Slik var det bestemt i Guds rådslutning alt før verdens grunnvoll ble lagt! Det er ikke lett å kjempe mot denne Herren som «har målt vannene i sin hule hånd, målt ut himmelen med utspente fingrer og samlet opp støvet på jorden i målekar»! Han er så altfor stor og mektig, og har nøklene til både helvete og døden, «han som åpner opp og ingen lukker igjen. Som lukker igjen og ingen åpner opp». Han forbarmer seg over hvem han vil.

Det kommer ikke an på noe menneskes vilje eller anstrengelser, men på Guds barmhjertighet, hvem som skal bli frelst. Gud utvelger hvem han vil! Og nå har det behaget ham å utvelge dem som tror på den enbårne Sønnens navn, og ikke dem som selv vil fortjene himmelen.

Dette er Guds evige utvelgelse. Han har utvalgt oss i Kristus, utelukkende i Kristus, alt før verdens grunnvoll ble lagt.

Den som ikke har klart for seg utvelgelsen, men strever, stamper imot og stanger hodet mot fjellveggen der det ikke finnes noen dør, kommer aldri igjennom. Til slutt, når han på det alvorligste

jager etter rettferdighet, vil han tvert imot få høre dette avvisende svaret: «Ta det som er ditt –» det du har fortjent – «og gå bort!»

Uansett hvor hardt det høres ut, så er dette Skriftens tale: «Driv ut trellkvinnen og hennes sønn, for trellkvinnens sønn skal ikke arve sammen med den frie kvinnes sønn. For alle som bygger på lovgjerninger, er under forbannelse».

Gud utvalgte oss i Kristus og gav sin Sønn til pine og død for å sone for våre synder og gjenerobre frelsen for oss. Da er det heller ikke noe, verken i himmelen eller på jorden, som gjelder for ham, uten hans Sønns blod og lydighet.

Hans nidkjærhet for Sønnens ære brenner som en ild, som en flamme ut over hele verden. Den brenner opp alt som reiser seg mot den, om det så var den aller største hellighet.

Kom aldri fram for Gud, uten at du kommer i hans elskede Sønns drakt! Ellers møter han deg som en fortærende ild. Kom aldri fram for Gud i ditt eget navn! Forsøk aldri å få hans nåde – uten i Ham Gud har velbehag i! Bare i ham er du velkommen.

Du kan være så alvorlig i din gudsfrykt. Du kan be flittig og brennende. Du angrer dine synder. Du våker og strir mot dem. Du gjør mange gode gjerninger. Alt dette er godt og rett. Men gjør dette og ennå mer godt, og du blir likevel fordømt. Det hjelper ikke, noe av dette, – så lenge ikke alt sammen er blitt som «søppel» for deg. Og Kristus, Kristus alene er blitt hele din rettferdighet og trøst.

Slik er utvelgelsen!